

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Jednotka
intenzivního
života

Lze svůj
život změnit?

Uvařená
žába

Besídka
u jesliček

Znamení kříže

tiráž**ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI****Vydává**

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Hanka a Karel Komárkovi

grafická úprava

Roman a Klára Smékalovi

web

<https://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Jiří, Lucie Grúzová,
Kája Krejčí, Kryštof
Pospíšil, Tereza
Pospíšilová, Jiří Sluka,
Zuzana Zbořilová, Klára
Smékalová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
zivot.redakce@gmail.com
nebo kontaktujte redakci

Náklad

100ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Co nás čeká
Znamení kříže
Duchovní hudba
- 3 Tříkrálová sbírka
Besídka u jesliček
Postní snažení pro děti a rodiče
- 4 Střípky z duchovních cvičení
Přečtěte si: Richard Rohr
- 5 Očeho pohádka
- 6 Lze svůj život změnit?
- 7 Uvařená zába
- 8 Za devadesát dnů jsem se naučil ...
- 10 Jednotka intenzivního života
Svědectví života
- 12 Misijní rodina Donum Dei
- 13 Modlitba za brněnskou diecezi
Matčin pláč
- 14 Josef Toufar

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

vítáme vás u postního čísla farního časopisu, jehož tématem je změna. Právě postní doba je časem zastavení a přemýšlení, zda jdeme správným směrem a nepotřebujeme změnu. Ze srdce vám přejeme, abyste k prožití tohoto požehnaného času našli inspiraci třeba i v některém z následujících příspěvků.

Hanka a Karel Komárkovi

Prosíme vás o zaslání příspěvků na e-mail redakce zivot.redakce@gmail.com do dalšího čísla farního časopisu, který plánujeme vydat na Květnou neděli a jehož tématem bude „**vítězství**“. Uzávěrka bude **15. 3. 2022**. Za všechny příspěvky předem děkujeme.

Duchovní slovo

Milí farníci!

Mnozí z vás už jste věděli a ostatní od teď víte, že připravujeme s farní radou proměnu farnosti. Děje se to na doporučení diecézního biskupa, které dal všem kněžím asi před třemi roky ve formě knihy Jamese Mallona „Proměna farnosti“. Hlavním tématem je přechod od udržovacího režimu, kde se aktivity téměř bez výjimky obracejí dovnitř farnosti, k misijnímu zápalu. Jsem přesvědčen, že k takové změně nás zve ještě někdo důležitější než pastýř diecéze, totiž sám nebeský Otec. Staví nám přece vedle kostela sídliště pro 6–7 tisíc lidí. Všechny je má rád a každého z nich chce zachránit. Jeho nástrojem se má stát naše (a možná také husovická) farnost.

A tak na rozšířené farní radě diskutujeme, co chceme změnit, co nového připravit a co nabídnout, aby naši noví sousedé dostali přijatelnou a plnohodnotnou nabídku spásy. První závěry ukazují na potřebu přijetí Ducha Svatého, aby se nám vůbec chtělo něco měnit a aby nám opravdu záleželo na tom, na čem záleží Ježíšovi. Pak je zřejmé i to, že zájem nevěřících lidí o křesťanství v naprosté většině začíná osobními vztahy.

Z takových obecnějších východisek se pomalu začínají rýsovat konkrétní kroky: že se hledá někdo, kdo by rád a s určitou dovedností oslovoval nové lidi, že by měl být kostel přes den aspoň zčásti otevřený. Že by měla ve farnosti proběhnout obnova v Duchu Svatém. Že by farníci mohli venčit domácí zvířata ve Zbrojovce, maminky by mohly jezdit s kočárky také tam, kluci by tam mohli chodit hrát fotbal... a seznamovat se s obyvateli sídliště. Také uvažujeme o tom, jestli a jak změnit ozvučení, osvětlení, vytápění, hudbu, sezení, a mně osobně by moc vyhovovalo mít v kostele i promítací plátno. Na našich poradách určitě zazní ještě moře dalších nápadů a moc vás prosím, abyste je brali v dobrém. Opravdu hodně lidí nad tím přemýšlí a vítáme také vaše nové podněty.

Cílem má být nabídka spásy pro ty, kteří o Kristu ještě neslyšeli nebo se k nim dostaly jen pokřivené informace. Chceme sdílet svou naději s každým, kdo o to stojí, a udělat tu nabídku co nejpřitažlivější. Prosím, abyste nikdo nezůstali stranou tohoto procesu, a až začnou zaznívat konkrétní návrhy, abyste nabízeli své síly do služeb evangelia.

K tomu vám ze srdce žehnám

o. Jiří, farář

Co nás čeká?

V postní době jsou plánovány následující aktivity, ale vzhledem k aktuální situaci sledujte farní webové stránky, případně telefonicky kontaktujte farní kancelář.

Křížové cesty se budou konat ve **středu a v pátek v 17:30** a v **neděli v 9:00**. Zapisujte se prosím na jejich čtení vsakristii.

Připojujeme také seznam akcí plánovaných o letních prázdninách

16.7. adorační den farnosti 9:00–18:00

celodenní otevření kostela

24.-30.7. duchovní cvičení Velehrad

6.-13.8. farní tábor Studené

15.-20.8. duchovní cvičení rodin

Hadinka v Oderských vrších

15.-22.8. ministrantský tábor

Postní pátky v brněnské katedrále

Diecézní katechetické centrum pořádá také letos postní duchovní obnovu. Obnova se uskuteční během pěti postních pátků v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Tématem letošních postních pátků je Naslouchat a slyšet.

Od 17 hodin je možné zúčastnit se křížové cesty, v 17:30 začíná mše svatá. Od **18:10 následuje duchovní promluva**. Po promluvě plynule navazuje adorace a Nikodémova noc (možnost k duchovnímu rozhovoru nebo svátosti smíření).

Přednášející a jejich témata:

4.3. R. D. Jiří Janalík, kaplan na Biskupském gymnáziu: Hledáme k sobě cestu

11.3. R. D. Tomáš Koumal, farář v Brně na Petrově: Ticho

18.3. Jan Kříž, jáhen v Brně na Petrově: Boží sdělení

25.3. Jan Špilar, trvalý jáhen: Jak uzdravit komunikaci

1.4. R. D. Petr Beneš, farář v Brně-Židenicích: Modlitba

Duchovní promluvy budou také přenášeny přes YouTube kanál „Katedrála Petrov“

Duchovní hudba v Brně Zábřevicích

CHRÁM NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Neděle 17. 4. 2022 v 9:45 h -

Slavnost zmrtvýchvstání Páně, Hod Boží velikonoční

JOSEF GRUBER: MISSA FESTIVA, OP. 14 (1855–1933)

KARL R. KRISTINUS: HAEC DIES, OP. 67 Č. 1 (1843–1904)

JOSEF GRUBER: TERRA TREMUIT, OP. 85 (1855–1933)

W. A. MOZART: AVE VERUM CORPUS (1756–1791)

JOSEF J. PIHRT: REGINA COELI, OP. 69 (1845–1911)

J. K. č. 401, 407, 627

Účinkují: sólisté, chrámový sbor, orchestr

Varhany: doc. MgA. Jan Král

Řídí: Zdeněk Hatina, ředitel kůru

LAUDATE DOMINUM, CANTATE
CANTICUM NOVUM!

ZNAMENÍ KŘÍŽE

Kolik utrpení pro nás nesl
zastánce maličkých,
Ten, kterému do Srdce jsme vyryli
znamení kříže.
Muž plný bolesti,
jehož bok je proboden
pro nehledanou lásku,
tak drahou a cennou v očích Boha.
Ukřížování trvá.
Je zpřítomněno v čase,
dokud oči všech lidí
nezachytí Jeho pohled,
dokud uši tvorstva nezaslechnou:
„Žízním, stále po vás žízním...“
Vždyť Ten, kdo uzdravuje,
je Lékařem duší,
a sám nemocen láskou,
má domov na dřevě kříže.
Jsme zrozeni v Jeho znamení
a jako vojáci Světla nesme víru,
čistou a nezkalenou ohavností,
jež chce šálit zrak
a jak zkažené víno
překyseluje svět.
Ať je nám tedy ono znamení
předzvěstí Dne,
kdy se Nebe rozjasní
a spatříme mocného Boha
podruhé přicházet k nám.

KK

Tříkrálová sbírka

Tento rok jsem poprvé byl na tříkrálové sbírce a celkem se to vydařilo. Lidé byli hodní, nebo neotvírali dveře, a párkrát i dali nějakou dobrůtku. Hodně jsme vybírali v činžácích, dá to celkem zabrat vyjít nahoru a pak dolů s vybíráním penízků. Rychle byly vyřešeny domy, kde lidi nechtěli pustit do činžáku nebo nebyli doma. Počasí celkem vyhovovalo, dokonce jsme si vydělali i v kavárně. Největší částka příspěví byla rozhodně dobrůtka (ta šla totiž pro nás), jinak 1000 Kč. Sběrka se mi hodně líbila, ale taky to, že někteří lidé přispívali z posledních penízků. Na sbírku půjdu určitě i příští rok, pokud to bude možné.

KP

Besídka u jesliček

Vánoční besídka byla pro mě úplnou premiérou. Moc jsem se na ni těšila, protože jsem mohla vyprovodit svoji dcerku, která byla celá nadšená, že bude stromem. Bylo velmi příjemné se vidět s přáteli a prohodit pár slov, ale víc jsem si všímala všech dětí v kostele. Na nich bylo krásné, jak je jejich nadšení přirozené. Jak nám chtěly ukázat, co vše v nich je, a daly do toho srdce i nadšení. Od těch nejmenších po ty nejstarší.

Mile jsem byla překvapena, s jakou rychlostí se dokázaly příběhy poskládat a sehrát. Pro některé děti určitě nebylo jednoduché mluvit nahlas, a naopak na některých bylo vidět, že si to užívají. Boží přítomnost v tu chvíli byla na místě a moc jsem si užívala přítomnost všech, kteří tam byli. Bylo krásné vidět živého Krista mezi námi, že je stále přítomný, tak jako to bylo na vánoční besídce. Malý Ježíšek v tu chvíli dostal krásný dárek od dětí, které byly opravdu šikovné. A my na oplátku jsme dostali jako velký dar Ježíše.

ZZ

POSTNÍ SNAŽENÍ PRO DĚTI A RODIČE

Letošní postní snažení bude volně navazovat na advent, kdy jsme společně plnili batůžky pro děti do Afriky. Tentokrát chceme pomoci dětem, které nemají rodiče a žijí v sirotčinci v Burkině Faso v Západní Africe. O sirotky se starají sestry misionářky z misionářské rodiny Donum Dei.

Ajak bude snažení probíhat?

Připravili jsme pro vás sadu šesti předkreslených pohlednic s tématy nedělních evangelií a šesti úmyslů modliteb na každý postní týden. Děti mohou postupně pohlednice vybarvovat a modlit se na dané úmysly. V každé sadě budou i pohlednice prázdné, kde si větší děti mohou obrázek samy vymyslet. Takto vybarvené, namalované pohlednice pak přinesou na katechezi nebo položí do připraveného košíku pod hlavním oltářem. Od čtvrté neděle postní se budou pohlednice postupně prodávat farníkům a v době velikonoční celkovou peněžní částku darujeme sestrám misionářkám pro sirotky do Burkině Faso.

Pojďme se společně učit milosrdné lásce modlitbou i darem.

Vaše katechetky

Veškeré další informace a materiály budou k dispozici na katechetické nástěnce u vchodu do kostela.

Strípky z Duchovních cvičení

Vždyť jsem to já – není potřeba změnit své vnímání sebe?

Mt 14, 22–33, Jn 17, 11–12

Po nasycení tisíců se Ježíš modlí o samotě, učedníci na jeho popud vstupují na loď...

Často máme hlubokou touhu přijmout Ježíšovy plány, Boží plány. Stejně jako učedníci chtěli přijmout, že mají jít na loď a bojovat s přírodou. Matouš (evangelista) mu to však nezapomene – Ježíš je přiměl vstoupit na loď. (Mt 14, 22) Jsme snad loutky? Ježíš zde dává možnost a apoštolové ji přijímají, jsou sami iniciativní. Můžeme si představit tu jejich námahu plout proti větru. Mají volnou ruku a Ježíš ustupuje do pozadí.

Často nás může napadnout nějaký nápad, co udělat, do čeho investovat svůj čas, a pak přijdou pochybnosti: „Ne, na to nemám. Ostatní jsou lepší než já.“ To možná ano. Ale možná zrovna ta myšlenka byla ta možnost, kterou dal Ježíš učedníkům.

Byl jeden pošťák, který si řekl, nebudu rozvážet poštu, dokud nebudu mít plnou brašnu, je to zbytečná námaha. A tak čekal a čekal. A dopisy se dostaly kadresátům až za dobrých pár let.

Nemusíme mít plnou brašnu! Nemusíme být dokonalí, abychom mohli pro Ježíše něco udělat.

Zkuste se zamyslet nad obrazem Ježíše, který se za nás modlí, za mě, za tebe.

Co říká svému Otci? O mě. O tobě. (Jn 17, 11–12)

Co může říct někdo, kdo nekonečně, bezmezně miluje, někomu, kdo je Lásky?

Věřím, že tento obraz bude jako sluncem naplněný den, kdy maminka a tatínek žasnou nad svým novorozeným děťátkem.

Život ale přináší také těžkosti a na ty je potřeba také nezapomenout. Připomeňme si je spolu s apoštoly ztracenými na moři uprostřed noci. A věrme, že Ježíš o nich ví. A že neútěcha nebude trvat dlouho, že přijde... jako Ježíš po vodě.

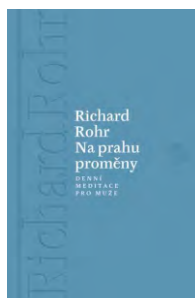
Z přednášek o Jiřího Rouse upravila LG

PŘEČTĚTE SI: Richard Rohr

NA PRAHU PROMĚNY

365 meditací od známého autora knih o mužské spiritualitě a iniciaci

V jedné z prvních meditací knihy čtete: „Musíme padnout, selhat a vrhnout se do samotného tajemství své existence, jinak doslova ulpíme na

povrchu života.“ Tato slova shrnují základní myšlenku všech 365 meditací v tomto průvodci mužské spirituality na každý den: totiž že skutečnou celost a svatost lze najít jen díky určitému utrpení či odevzdání. Snad každý se ve svém životě musí vypořádávat s něčím temným, s nějakým zraněním. Rohr tuto bolest uznává a ve své knize se jí přímo dotýká – bez okolků, avšak hojivě. I když se nám dnes vtluče do hlavy, že pád, zklamání a utrpení jsou špatné, v autorově pohledu je bolest, ať už na sebe bere jakoukoli podobu, nevyhnutelná: je jedinou branou, skrze niž lze dojít k pravému, reálnému poznání sebe sama. A toto poznání je současně východiskem pravého setkání s Bohem. Stát se lepším, úplnějším člověkem znamená potkat se se svou vlastní temnotou a dovolit, aby uvolnila své místo celkové proměně člověka.

O autorovi: Richard Rohr se narodil 20. března 1943 ve městě Topeca, ve státě Kansas v USA jako syn německých rodičů (kteří ho ale kvůli válečné situaci nenaučili německy). V roce 1961 vstoupil do františkánského řádu. Vystudoval teologii ve františkánském semináři a v roce 1970 byl vysvěcen na kněze. V roce 1971 založil rodinnou komunitu New Jerusalem v Cincinnati, ve státě Ohio. Je jedním ze zakladatelů charismatické obnovy v USA, byť v současnosti se již tímto směrem neangažuje. Dnes je Richard Rohr mezinárodně známý kazatel a vedoucí exercicií. V roce 1986 založil Centrum pro akci a kontemplaci v Albuquerque, ve státě Nové Mexiko v USA.

V současné době žije poblíž františkánské komunity v Albuquerque a dělí svůj čas mezi místní službu a kázání a vyučování na všech kontinentech.

Znám je zejména díky svým početným audio a videokazetám, které vydává již od sedmdesátých let.

Připravila KK

Očeho pohádka

Změna je dobrá aneb Je potřeba nový generál

Jan 4, 5–26

Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne.

Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ – Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli.

Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluvím.“

Židé a Samaritáni se neměli rádi. Neměl tedy i Ježíš nemít rád tu ženu, kterou potkal?

Neměl se na ni zlobit, že na něj byla drzá, když se mu smála, že nemá džbán?

Kdo se vzteká, moc dobra neudělá.

Ale Ježíš přináší změnu.

Říká, že Jeho Otec nechce, aby lidé mezi sebou měli hádky a spory.

Žil jednou jeden dobrý král, který měl ale špatné a zlé vojáky.

Když měl král narozeniny, generál se ho ptal: „Co byste si přál, můj pane?“

Král na to: „Hlavně aby mě měli lidi rádi.“

„Zařídím!“ zajásal generál a vydal se i s vojáky za obyvateli království.

„Máte rádi krále?“ ptal se generál prvního člověka, kterého potkal. „Docela jo,“ odpověděl dřevorubec.

„Jak docela?“ rozkřikl se. „Máte ho mít hodně rádi!“

A nechal muže zbít, stejně si pak vedli i ostatní vojáci.

Ve druhé vesnici se to lidé doslechli a vylekali se: „Ne! Král na nás posílá vojáky.“

Vojáci opravdu dorazili a vesničany mlátili tak dlouho, dokud neřekli: „Ano, moc máme rádi krále.“

Když tato zvěst přišla do třetí vesnice, obyvatelé vzali vidle a sekery a šli na hrad za králem. „Co to je za hloupost?“ říkali si.

Král se velice podivil, když viděl dav lidí s vidlemi:

„Co se děje? Vy mě nemáte rádi?“

„Ne!“ křičel lid.

„Proč?“ divil se král. „No přece kvůli vašim vojákům.“

Copak se dá láska do člověka nabašit?“

Vesničané králi vysvětlili, co se děje, a ten generála a vojáky vyhodil. Pak nechal vycvičit nové vojsko, které lidi i království chránilo.

Ježíš nám ukazuje sám na sobě, že nikoho nelze přesvědčit, že jsem dobrý, když dobrý nebudu.

Podle našeho pana faráře LG

Lze svůj život změnit?

Často se setkáváme s výzvami k obrácení a změně života. Je ale vůbec možné se změnit k dobrému?

Přehnaný „optimismus“

V rozhodnutí „změnit se“ a „obrátit se“ bohužel mnohdy převládají zkreslené představy a přehnaný optimismus. Člověk by chtěl udělat mnohé úplně jinak. To, co v něm existuje, často nepovažuje za dobré. Mnohdy za dobrého nepovažuje ani sám sebe. Rád by se někdy změnil a přetvořil v někoho jiného.

Něco podstatně jemnějšího oproti „změně“ ale přináší „proměna“. Proměňovat znamená vědět, že to, co již existuje, je dobré, ale že je to jen některými okolnostmi deformováno a zaneseno. Proměna pak spočívá v očištění od všelijakých nánosů a umožnění růstu tomu, co je dobré a důležité.

Proměna je klíčovým pojmem křesťanského života. Nedokáže sice hned vymýt všechny chyby a slabosti a škrtnout pokud možno všechny hříchy, nýbrž spoléhá na to, že všechno v nás může mít nějaký smysl. Že smysl může mít dokonce naše zlé jednání – náš hřích, i když je zlem. A že Bůh s naším přičiněním v nás může a chce vše postupně proměnit, aby náš život mohl být naplněný a plný krásy Boží slávy.

Naše zlé jednání může ukazovat na to, čím nás Bůh obdaroval

Každý hřích, každé zlé jednání může být rubem nějakého Božího obdarování v člověku. Naše hříchy a chyby mnohdy ukazují na poklad ukrytý v našich srdcích. Ukazují na obdarování, která do nás vložil Bůh a která využíváme nesprávným způsobem. Často totiž platí, že čím jsme od Boha obdarováni, tím jsme našemu okolí nejvíce prospěšní, ale zároveň se v této oblasti můžeme dopouštět nejvíce chyb a hříchů.

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha... (Řím 8, 28)

Bůh nepotlačuje naši přirozenost ani naše touhy

V křesťanském životě nejde v první řadě o to, abychom byli silní a abychom se vlastními silami napravili, změnili a osvobodili od našich chyb a hříchů. Jde o to, abychom se obrátili k Bohu, byli k němu citliví a postavili se před něj takoví, jací jsme

a jak se cítíme.

Bůh nás přece zná, stvořil a určil nás k naplněnému životu lásky a je vždy při nás. Je v našich radostech, ale i v našich temnotách, v našem trní, v našich ranách, v našich úzkostech a v naší prázdnotě. Nepotlačuje naši přirozenost ani jakékoliv naše touhy, které do nás vložil. On nám pomáhá naši přirozenost kultivovat, rozvíjet a používat ve prospěch nás i druhých. Ve spojení s ním můžeme být proměňováni právě s naší povahou, s naší přirozeností a v naší současné situaci. Proměňování k plnosti života a plnosti radosti.

Kroky na cestě proměny

Vnitřní prázdnota a roztříštěnost v našich životech se může začít proměňovat:

- když se vzdáváme úporného a křečovitého boje proti svým chybám,
- když se odevzdáváme Bohu takoví, jací jsme,
- když Bohu odhalujeme a vyznáváme své touhy, svá očekávání, zranění, slabosti, chyby i hříchy,
- když Boha vyzýváme o pomoc,
- když hledáme Boží plány pro náš život,
- když hledáme a uskutečňujeme jednotlivé konkrétní kroky na cestě proměny.

Svět nepromění nějaké „akce“

„Zdá se mi, že naší největší chybou je představa, že svět mohou změnit pouze velké ekonomické a politické akce. Stále je tu pokušení – a to i mezi křesťany – domnívat se, že modlitba nemá přílišnou hodnotu, čímž se vytrácí duchovní rozměr života. Ale obrácení, modlitba a pokání, které zdánlivě nemají žádný politický význam, jsou rozhodující skutečnosti, protože znamenají sílu proměňující svět.“ (Benedikt XVI.)

Doporučené a použité prameny: Anselm Grün: Obrazy proměnění; Anselm Grün: Půst; P. Elias Vella: Ježíš – lékař těla i duše.

KK

Uvařená žába

Sbírání zajímavých receptů a jejich použití při domácím kuchařském tvoření patří k oblíbeným činnostem našeho národa. Soudím tak podle množství rozličných tištěných kuchařek v obchodech a také z toho, že na mě na webových stránkách vedle zpráv a odborných článků stále vyskakují upoutávky na videa typu: jak uvařit knedlíky bez vody, jídlo jenom z odpadků – slupek a zbytků, jak udělat vaječné jídlo bez vajec, jak ukuchtit pravé Xžchb Ňfqwui (nějaký pro mě naprosto nesrozumitelný název jídla, které všichni ostatní kromě mne znají) atd. Aby i náš časopis zapadl do tohoto proudu, zkusíme dnes společně uvařit žabu.

Určitě jste už četli nebo slyšeli, že tento malý obojživelník se tepelné úpravě

brání, vyskakuje ven a nechce zůstat v horké vodě. Proto se musí použít zvláštní trik. Žabu vložte do hrnce se studenou vodou a pak velmi zvolna ohřívejte až k varu. Milá žabka pomalé zvýšení teploty vody nevnímá jako něco nebezpečného – a uvaří se. Dobrou chuť. Pokud jste žádnou žabu doma právě neměli nebo si, podobně jako já, nepotrpíte na speciality, pak mám pro vás jiný recept, který ale nebude na jídlo. Nejprve mi však dovoluňte pár slov o širších okolnostech.

Kromě vaření a chování psů patří k oblíbeným činnostem příslušníků našeho národa také stěžování si na nepříjemné změny: že v obchodě přeházeli obsah regálů a nemohu najít zboží na obvyklých místech; že se všechno zdražuje; že podle nesmyslných předpisů a nařízení musím začít podstupovat různé testy atd. Zkrátka že život sestává ze samých obrátů k horšímu. Zkušenější z vás mi namítnou, že to není tak jednostranné, protože nastávají i dobré změny, a mimo to i těžké a nepříjemné věci v životě mají v sobě něco dobrého, třeba jsou to šance jak změnit své zaběhané způsoby a konečně udělat něco jinak a lépe. Souhlasím. Změny a události v našich životech opravdu jsou příležitostmi. Někdy k děkování, jindy k vážnému zamyšlení a hledání nových cest, a opět jindy ke cvičení trpělivosti, pokory, k modlitbě z hloubi duše, ke spoléhání na Boha a odevzdání se do jeho rukou. Samé pozitivní věci. Že by nakonec ve všech změnách byl místo nadávání důvod k radosti? Skvělá hypotéza. Porovnáám ji teď s praxí a budu vzpomínat, jak se mi to radování dařilo (a vy si to zkuste také). Jestli se povedlo říct si například: „Hurá, píchnul jsem pneumatiku. Teď mám výbornou příležitost zkontrolovat rezervu a vyzkoušet, jak se vyndává z auta a montuje. Až budu příště někomu pomáhat s výměnou kola, budu hvězda.“ Nebo: „Spadly mi brýle do záchodu. No to je dobré, aspoň je jednou pořádně umyji a ještě pobavím přátele, když jim o tom budu povídat.“ Případně: „Jé, zapomněl jsem si doma klíče od auta. Tak to se proběhnu s taškami do pátého patra a zpět, zlepším si kondici a připomenu si význam nápisu nade dveřmi: K+M+B = klíče, mobil, brýle!“ Poznámka: uvedené události jsou moje skutečné ze života. Jen ten komentář u nich občas byl méně optimistický, to přiznávám.

Jak to dělal Pán Ježíš a jeho nejbližší? Také měli životy plné změn, a ne vždy příjemných. On sám se nemohl narodit doma, ale během cesty – ve chlívě. Celá rodina musela utíkat před králem Herodem do Egypta. Ani dospělý Ježíš to neměl jednodušší. Opět přicházely změny postrádající optimismus. Zástupy kolem něj sice nejprve volaly „Hosana!“, ale zakrátko „Ukřižuj!“. Další si doplňte sami, jak je znáte z evangelií. Z dvaceti růžencových tajemství skoro všechna zachycují nějakou událost spojenou s významnou změnou. Pán Ježíš působil dobro, pomáhal lidem, ale musel přestat i různé obtíže, bolesti a nebyl z nich vždy nadšený. Jestliže on, náš vzor, měl život takový, můžeme čekat, že v tom našem žádné podstatné změny – včetně těch nepříjemných – nebudou? Ukazuje se, že hypotéza o povinné radosti z každé změny nemusí být úplně správná.

Teď je konečně na řadě slíbený recept, jehož hlavní přísady jsem už naznačil: Zkoumejte události a okolnosti svého života. Když někdy pálí a nedovolí být v klidu, nezoufejte. Je to možná poslední příležitost jak se vzpamatovat, nezůstat v hrnci zaběhlých způsobů a neuvařit se. Díky Bohu za příhody, které nás burcují k velkým výkonům nebo naopak sráží naši pýchu. Bůh má schopnost využít k dobrému dokonce i těch událostí, které on nezpůsobil, a které samy o sobě jsou doopravdy zlé, horší než nemoci a smrt: lidských pádů do hříchu. Dokud žijeme, jsou stále otevřené obě cesty, k Bohu – i pryč od něj.

Přeji vám dobré vaření a správné rozhodování.

Za devadesát dnů jsem se naučil, že lze Boha slyšet

Duchovní cvičení Exodus 90 je zaměřeno čistě na muže a spočívá v askezi a modlitbě. Denní režim: studená sprcha, žádný alkohol, žádné sladkosti, žádné jiné jídlo mezi hlavními jídly, žádná limonáda nebo slazené nápoje, žádná televize nebo filmy (bez souhlasu společenství), pouze hudba, která pomáhá pozdvihnout duši k Bohu, žádné televizní sportovní přenosy či zpravodajství (bez souhlasu skupinky), počítač a telefon pouze pro účely práce a komunikace, pravidelné a intenzivní cvičení, Svatá hodina denně (minimálně 20 minut tiché modlitbě každý den), týdenní setkání skupinky, žádné velké nákupy (bez souhlasu společenství), nejméně sedm hodin spánku každou noc je zásadní <https://www.exodus90.cz>

Můj kamarád, říkejme mu třeba Filip, drží Exodus 90 již podruhé. Je středního věku, zaměstnanec, ženatý, se dvěma malými dětmi. Jeho zkušenost vám přinášíme v následujícím rozhovoru.

Jak ses o programu Exodus 90 dozvěděl?

Někde jsem o tom četl. Beztak v kaťáku. Viděl jsem to ale na víc místech. Na sociálních sítích to taky někdo řešil. Minulý rok toho bylo hrozně moc, tak jsem se na to taky podíval, protože mi to přišlo zajímavý.

V čem byl pro tebe Exodus 90 největší výzva?

Že je to takový drsný:) To se mně líbilo. Nejvíce komplikovaný mi přišlo, že máš elektroniku používat jenom při práci, a to je poměrně náročný, když jsou všechny sociální sítě součástí mé práce. Takže oddělit, kdy je to ještě práce a kdy už ne, bylo obtížný, protože to na rozdíl od těch ostatních věcí nemá takovou jednoduchou dělicí linku.

Měl jsem taky trochu obavu, jestli vydržím odříkání jídla, ale byl jsem si jistý, že to nakonec zvládnou, že tohle není problém. Akorát jsem místy ten půst musel trochu upravit, protože mně bylo blbě. Studené sprchy byly drsné asi týden a pak to vlastně byla ta nejobtavnější věc. Já jsem to pak držel ještě dlouho po skončení, asi tři čtvrtě roku. Do Exodu jsem vstoupil s tím, že jsem chytl covid, a tak jsem neměl čich a chuť a cítit chlad byl tedy jeden z mála smyslů, co mi zbyl.

Ve výsledku jsou ty fyzický věci, co si odpíráš, vlastně úplně v pohodě, protože si celej den říkáš, tohle já nedělám. Já si dám studenou sprchu, nedám si sladký, ale potom se člověk ještě musí motivovat k té modlitbě, která je vlastně poměrně dlouhá. Říkají minimálně 20 minut, ale měla by být hodinka. Tak jsem si řekl, že tak tu půlhodinku, že tomu dám. A dostat do toho tu pravidelnost, aby to k něčemu bylo, tak to bylo asi nejnáročnější.

Jsou nějaká pravidla, jak by měla modlitba vypadat?

V tom samotném programu ano. Jsou k tomu nějaká čtení a texty, který by člověk měl rozjímat. Ale já jsem to nejel úplně podle té aplikace. Jednak je to placené :, ale hlavně mi přišlo divný číst něco jinýho, než co čte celá církev, zejména v postní době. Plus je tam kontemplativní modlitba, to jsem si říkal, že to zkusím nějak sám. Takže jsem těch textů k Exodu 90 vlastně nevyužil.

Jaká je role podpůrné skupiny?

Ta je hrozně důležitá. Minulý rok jsme si jen psali, protože to byly ty lockdowny, a to jsme si pak říkali, že to je to, co nám nejvíce chybí. Takže letos se snažíme potkávat jednou týdně a je to dobrý. Podle mě je to hodně potřeba a může to celé prožívání posunout ještě jinam. Společně se pomodlíme, řekneme si, co nám jde a co nejde, a víme o sobě, že jdeme společně. To, že to člověk nedělá sám, je hrozně důležitý.

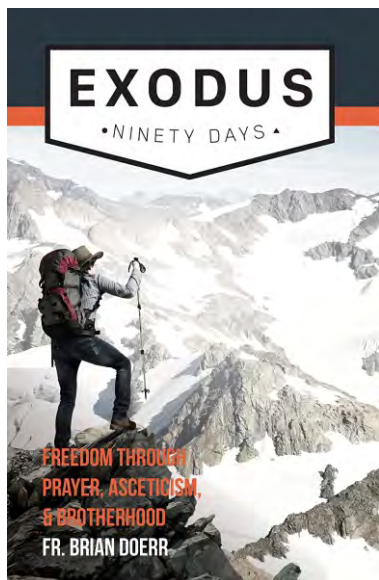
Loni, když jsem nad tím přemýšlel během těch modliteb a tak, tak člověka napadne, že je to vlastně taková pouť v čase. Že člověk nemůže nikam jít nebo nemá tu sílu či příležitost, má doma rodinu, tak se nemůže sebrat a jít do Compostely. Ale tohle je příležitost, jak se v tom normálním životě vydat na cestu. A když tam jde člověk sám, tak je to na prd. Takhle se s těma lidma potkávaš na ty cestě spolu.

Jak jste se dali dohromady?

My jsme se znali předtím a nejsme pod žádnou farností, ale napsal jsem kámošům, jestli by do toho nešli, a pár se jich ozvalo. Někteří se navzájem neznali, ale myslím, že si sednou.

Proč na začátek hned Exodus 90, a nikoli Exodus 40?

Protože tak čtyřicítka je taková normální a člověk to už zkoušel mockrát. Tohle mně přišlo dobrý, že je to dlouhý. Že je to takový v tichu. Zatímco u té čtyřicítky se ozve gong a všichni naskočí, tak tady nabíháš a máš na to čas.

Jak dlouho ti trvalo, než sis na jednotlivé odříkání zvykl?

Jak už jsem říkal, sprcha tak týden. Jídlo ti po takových třech týdnech nepřijde divný. Možná měsíc. V půlce to už bylo dobrý. Ani ti to pak nechutná a nemáš na to chuť.

Co tedy projití Exodem90 přineslo pro tvůj duchovní život? Jak tě program obohatil?

Na začátek by člověk měl dát nějaký úmysl, se kterým do toho jde. Aby někam šel, aby se jen tak neplácal. Bylo by vlastně fajn dát tomu ještě nějakou přípravu předtím.

Já jsem si naplánoval, že bych se chtěl potkat s Pánem Ježíšem jako s osobou. Mít ten vztah s ním. A ten závěr byl pak hrozně fajn. Po těch devadesáti dnech jsem se dokopal na Velký pátek večer k Božimu hrobu, šel jsem ke zpovědi a pak si tam sedl a říkal jsem si, tak, zítra už konec, co teda budeme dělat, trvalo to tak dlouho. Díval jsem se na ten kříž a najednou mě napadlo v hlavě, tak se obejmeme. Já nevím, jestli mi to Ježíš řekl, nebo neřekl, ale myslím, že řekl, protože to není nic špatného. Ale opatrně s tím, protože tam člověka napadají různé věci, tak je musí nějak poskládat, aby to bylo v pořádku. Kdyby to bylo něco ujetého, tak bych se šel zeptat našeho faráře. Tahle korekce je podle mě hodně důležitá, aby to člověka nestáhlo někam mimo. Ale vzhledem k tomu, že to neškodí, tak to tak nechávám.

Co sis z Exodu 90 nechal dál?

Studenou sprchu, čtení Písma a modlitbu. Moc jsem nepil ani moc sladkého jsem nejedl. Ale pak jsem se rozežral, přestal jsem se modlit a na Vánoce jsem otočil kohoutek doleva. Pak jsem ještě byl v takový složité životní situaci týkající se práce, kdy jsem přemýšlel, jak se rozhodnout tak, aby to bylo správně. To bylo nějak těsně po těch Velikonocích a já jsem se za to hodně modlil a měl jsem z toho takovou dobrou sílu. Byl jsem svobodnej v tom rozhodování a nakonec si myslím, že jsem se rozhodl správně. A v tom momentě, kdy jsem se rozhodl správně, jsem se začal poplácávat po rameni, že jsem strašně morálně v pohodě, a od té doby to šlo z kopce. Takže v momentě, kdy jsem se pochválil, že jsem teda na tom duchovním piedestalu a že jsem se promodlil k tomu správnému rozhodnutí a že jsem dobřej, jak jsem duchovně založenej, tak v ten moment se to pokazilo. Tak jsem čekal na další Exodus, kdy to budu moct zase nahodit zpátky.

Zasahuje denní rytmus Exodu 90 do rodinného života?

V těch pravidlech je, že bys to měl probrat. A že by to ten protějšek měl povolit. (Do rozhovoru vstupuje manželka dotazovaného): Mně bylo manžela strašně líto. Já si po uspávání zalezu jak jezevec a on nám chudák vaří, umyje nádobí a pak se musí sprchovat studenou vodou a ještě si sednout na tu postel a půl hodiny se modlit. Já bych to nedala. Ale strašně ho obdivuju za to, že do toho jde a že do toho jde znovu.

V čem je to podruhé jinačí?

Já si od začátku myslím, že to bude těžší v tom, že člověk měl dar první cesty, kdy jsem do toho nešel s vůbec žádným očekáváním, ale k něčemu to vedlo. A teď už mám zkušenost toho, že to funguje, tak aby do toho člověk šel upřímně, tak je to těžší. Tušil jsem, že všechno bude víc bolet a půjde to mnohem hůř. Že už nebudu dostávat takový duchovní podněty, duchovní útěchu v modlitbě a radosti v té cestě a že hnedka po týdnu nebudu mít pocit, že ke mně někdo mluví a že mě někam posouvá nebo mi dává nějaký otázky. Protože to, co jsem během prvního Exodu zaslechl, nebyly nikdy odpovědi, ale otázky. Víím, že to funguje, ale přesto k tomu člověk nesmí přistupovat jako k automatu. Člověk k Bohu musí jít v pravdivé pokoře. Ne, že si to zasloužím, ty odpovědi. Musím se oprostít od všech těch očekávání, protože nevím, co se mnou Bůh tentokrát udělá. Musím se před něho postavit pravdivě a v tom, jakej jsem, a všechno zahodit a snažit se kontaktovat. Musíš do toho jít s důvěrou a bez očekávání. Ono se vždycky něco stane, ale ne tak, jak to člověk čeká.

Proč je Exodus 90 jen pro muže?

Protože ženský by to nevydržely :) Pro ty chlapy je důležitý, že je to drsný, že to nikdo nevydrží a ty jo, že seš chlapák, že to dáš. A taky si myslím, že jeden z důvodů, proč je to jen pro chlapy, je, že aby to chlapi dělali, tak se toho nesmí zúčastnit ženský. To je jak ministrování:)

Je vztah s Bohem dřina?

Asi bych řekl, že jo. Je to těžký v tom, že zatímco manželku tady vidím furt, tak se tomu nevyhneš. Zatímco když Pána Boha neřešíš, tak ho prostě nevidíš. Dá se mnohem líp vyignorovat. Je to dřina a cvik, naučit se Ho slyšet. Já neříkám, že Ho slyším, ale za těch devadesát dnů jsem se naučil, že to jde.

TP

Jednotka intenzivního života

Není to film, u kterého se rozvalíte v pátek večer s miskou popcornu na klíně.

Režisérka Adéla Komrzý po tři roky sledovala jeho hlavní protagonisty – dva lékaře, průkopníky paliativní péče v Česku, Kateřinu a Ondřeje. Ve filmu jsou zachyceni při péči o pacienta, během služby, při výuce mediků, ale především při rozhovorech s pacienty a jejich rodinami. Ústřední téma filmu je samo o sobě těžké a silné, pojednává o odcházení člověka. Nadto klade otázky, které se současná medicína i lidé samotní teprve učí pokládat.

Jak žít kvalitní život s nemocí? Co je to umělé prodlužování délky života? Co je důležitější, kvantita, nebo jeho kvalita? A možná – co bych v závěru života vlastně chtěl/a já? Pro sebe a pro své blízké?

Téma filmu je uchopeno velmi citlivě a civilně. Režisérka se nesnaží za každou cenu „ždímat emoce“, přesto je jich film plný. Při běžných situacích souvisejících s profesí Kateřiny a Ondřeje vidíme lidskost ve své nejryzejší podobě. Povzbudivé doteky, opravdový zájem, ponechání času, trpělivé vysvětlování a zaujaté naslouchání je rámováno otázkou „Co pro Vás můžeme udělat?“

Najednou nevím, co člověka zasáhne víc. Zda těžkost příběhů pacientů a jejich rodin, anebo něha a porozumění Kateřiny s Ondřejem. Do sterilních pokojů nemocnic vnáší hřejivý pocit sounáležitosti. Jejich přítomnost dokáže proměnit návštěvu lékaře v návštěvu člověka, v jehož přítomnosti je vám milo.

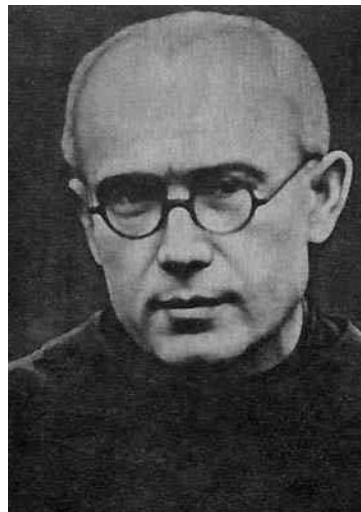
Film je to hutný, klade spoustu otázek, a jakkoli se to může zdát nepatřičné, pro mě je to hlavně film o naději. V dnešním světě, kde je prezentováno násilí, nebezpečí a nejistoty, jsou Kateřina s Ondřejem důkazem, že jsme ještě nezapomněli na to být lidé. Věřím, že pokud se na film podíváte s otevřeným srdcem, uvidíte to stejné, co já. Důkaz, že pokud je člověk nástrojem, viditelně září Jeho pokojem.

Film je možné přehrát na portálu *Dafilms* za poplatek 59kč (<https://dafilms.cz/film/13996-jednotka-intenzivniho-zivota>)

SVĚDECTVÍ ŽIVOTA

sv. MAXMILIÁN MARIA KOLBE RYTÍŘ NEPOSKVRNĚNÉ S DVĚMA KORUNAMI

Narodil se 8. 1. 1894 ve městě Zduńska Wola poblíž Lodže v Polsku. Byl třetí z pěti dětí Julia Kolbeho a Marie roz. Dąbrowské. Při sv. křtu dostal jméno Rajmund. Měl dva starší a dva mladší sourozence.

Jednou uslyšel matčin povzdech: „Co z tebe bude?“ Tu otázku, týkající se jeho budoucnosti, jako

dítě předložil nebeské Matce a odpověď od ní dostal ve farním kostele v Pabianicích. Zjevila se mu se dvěma korunami a zeptala se, zda je chce. Bílá znamenala vytrvalost v nevinnosti a červená mučednictví. Poté, co řekl: „Chci!“, Panna Maria naň mile pohlédla a zmizela. Od té příhody byl Rajmund hloubavější.

Od třinácti let byl ve františkánské koleji ve Lvově. Měl značné nadání, vynikal v matematice a fyzice a spolužákům byl milým kamarádem. V šestnácti letech požádal o přijetí do noviciátu, který začal 4. 9. 1910. Zároveň dostal jméno Maxmilián. Při věčných slibech 1. 11. 1914 k němu přijal jméno Maria. Představení ho poslali na studie do Říma, odkud se vrátil se dvěma doktoráty.

V Římě při styku s mládeží různých zemí si jasně uvědomoval, že horší než dočasná poroba je otroctví hříchů, v nichž se nacházejí milióny duší. Tam mu bylo vnuknuto založení „Militia Immaculatae“ – Rytířstva Neposkvrněné. Inaugurační schůzka se konala 16. 10. 1917 se šesti spolužáky a došlo ke schválení programu. Jako podmínka členství bylo zvoleno úplné odevzdání se Neposkvrněné za nástroj v jejích rukou a nošení její tzv. zázračné medailky, kterou ona sama požádala razit při svém zjevení 27. 11. 1830 Kateřině Labouré.

Kněžské svěcení Maxmilián přijal 28. 4. 1918 u sv. Ondřeje de la Walle od kardinála Basilia Pompiliho.

V šestadvaceti letech si při rekolekci sestavil životní pravidla s cílem „dosáhnout co největší svatosti“. První jeho snahou se stalo vlastní posvěcení, protože jen z vlastní plnosti je možné druhým rozdávat. Základ úspěchu viděl ve vyhýbání se hříchům.

V první řadě vyloučil ze svého života smrtelný hřích a

Neposkvrněnou často prosil o milost síly k přemáhání všeho, co pochází od jejího nepřítele, ducha lži.

Maxmilián také pro sebe i druhé napsal neklamný vzorec svatosti: $v = V$. Vysvětloval ho takto: „Když svou malou lidskou vůli »v« ztotožníme s vůlí Boha »V«, získáme svatost.“

Do Polska se vrátil až koncem července r. 1919 a začal v Krakově přednášet filosofii a dějiny Církve. Jeho zdravotní stav však nebyl dobrý, trpěl tuberkulózou, a aby nepodporoval chrlení krve pohyboval se pomalu. To vyprovokovalo studenty k přezdívce „Marmeláda“. Jeho dílo „MI“, započaté v Římě, požehnal krakovský biskup Adam Stefan Sapieha 11. 1. 1920. Pak byl Maxmilián donucen nastoupit léčení a až po roce začal vydávat měsíčník „Rytíř Neposkvrněné“, v němž seznamoval lidi s cestou ke štěstí. Jeho náklad během pěti let vzrostl z pěti na 65 tisíc výtisků. Z Grodně, kde vycházel, se přestěhoval do nového kláštera Niepokalanowa, 42 km západně od Varšavy. Ten byl vysvěcen 7. 12. 1927. O dva roky později v Niepokalanowě otevřel Malý misijní seminář. S misijní aktivitou však nemínil čekat na dorost. Po návštěvě Lurd svěřil naplánovanou misii přímluvě sv. Terezie v Lisieux a 26. 2. 1930 vyrazil se čtyřmi řeholníky přes Středozemní moře a Indický oceán dobývat pro Neposkvrněnou lidská srdce na Dálném východě.

Cestou se učili jazyky a plánovali vydávání „Rytíře“ v čínštině a japonštině, což jim v Port Saidu biskup schválil. Přes Vietnam a Čínu, kde dva řeholníci zůstali v Šanghaji, doplul s jedním 24. 4. 1930 do Nagasaki. Uvítán byl biskupem Januárem Hayasakou a již přesně po měsíci potvrdil telegramem domů: „Dnes rozesíláme japonského Rytíře. Máme tiskárnu. Sláva Neposkvrněné!“ Příprava však probíhala na prknech v pronajaté zřícenině. V létě musel „odskočit“ zpět do Polska na provinciální kapitulu a chybějící číslo, v souvislosti se stávkou tiskařů, přesto vyšlo za pomoci spolubratra přivolaného ze Šanghaje.

Po necelém roce Maxmilián Maria otevřel japonský Niepokalanow na úbočí hory Hikosan a nazval ho „Mugenzai no Sono“ – Zahradka Neposkvrněné. V témže roce 1931 založil noviciát a do pěti let otevřel malý seminář. Péče o formaci a výchovu místních adeptů mu byla doporučena papežem. Tisk považoval za

mimořádně významný prostředek šíření víry a svůj časopis nabízel i nevěřícím a nekatolíkům. Jeho náklad v Japonsku vzrostl do roku 1936 na 63 500 výtisků.

Posledního května 1932 odjel z Japonska do Malabaru v Indii. Po počátečních obtížích získal povolení k založení kláštera u Arnakulam, pozemek a dům s kaplí, ale byl odvolán zpět do Japonska. O založení dalších klášterů typu Niepokalanow se Maxmilián Maria snažil i v Číně a Koreji.

Život Maxmiliána Marie Kolbeho byl provázen zázrakem stagnující nemoci. Když ho r. 1935 prohlížel prof. Pavel Nagai, nestačil se divit, že stav jeho plic, ze čtyř pětina postižených tuberkulózou, které se téměř nepohybovaly, a s vysokou teplotou, přetrvává přes 10 let, aniž by se zlepšil nebo se zhoršoval. Nevysvětlitelnost případu mu osvětlil o. Kolbe vytažením růžence a oznámením, že tajemstvím jeho síly je Neposkvrněná.

V roce 1936 byl povolán zpět do Polska. O několik měsíců později přiměl celý řád k zasvěcení Neposkvrněné 8. prosince. Ani ne o dva roky později vydával z Polska Rytíře v latině do více zemí.

Roku 1939, před vypuknutím války, přednášel bratrům o třetím období života, které nazýval „utrpení“. Zdůrazňoval, že „netřeba se bát do tohoto období vstoupit, protože utrpení přijímané s láskou nás přibližuje nejvíce k Neposkvrněné a vyprošuje nejvíce milostí, které jsou nutné ke spáse a posvěcení duší“.

Sám svou touhu po mučednictví vyjádřil slovy: „Toužím, abych byl pro Neposkvrněnou rozdrčen na prach.“

V polovině září Niepokalanow obsadili Němci a 19. 9. začal transport jeho obyvatel do Německa, včetně o. Maxmiliána. Vystřídali Lamsdorf, Amtitz a Ostrzeszow, odkud byli 8. 12. propuštěni všichni řeholníci. Otec Maxmilián se vrátil do vydrancovaného Niepokalanowa a

začal horlivě pokračovat ve službě Neposkvrněné. S bratry pomáhal bezdomovcům, mezi kterými bylo 2000 Židů. Otevírali různé dílny, aby jim poskytli zaměstnání, a dělili se s nimi o základní potřeby. Na začátku února 1940 vyšel o nich pomlouvačný článek, ale o novém zatýkání se začalo uvažovat až na konci roku. Pro o. Maxmiliána přišlo gestapo až 17. 2. 1941, zrovna když končil diktování kapitoly mariánské knížky. Odvezlo ho do varšavského Paviaku, kde se po napadení dozorcem probudilo jeho plicní onemocnění.

Do Osvětimi, kde obdržel číslo 16670, byl převezen 28. 5. V komandu Bauhof tam vozil štěrk a kameny ke stavbě plotu kolem krematoria. Pak pod „krvavým Krottem“ sekal a nosil větve k ohrazování mokřin. První týden musel pracovat v poklusu. Při naléhavé potřebě odpočinku byl bit dřevěnými holemi. Pak mu bylo nakládáno větší množství, s nímž měl nařízeno klusat. Upadl však a byl kopán do břicha a do obličeje. Nato natažený na trám dostal 50 ran od nejsilnějšího dozorce, až ztratil vědomí. Přes hrozná utrpení zapomínal na sebe a zcela se obětoval pro bližní.

Na konci července 1941 z bloku 14 utekl mladý Slezan Jan, a protože nebyl dopaden, bylo rozhodnuto, že za něj 10 jeho spoluvězňů zemře hladem. Při večerním nástupu je velitel Fritzsch vybíral. Mezi nimi měl do „bunkru smrti“ jít František Gajowniczek, který propukl v nářek, že po sobě zanechá ženu a děti. V tu chvíli již zotavený Maxmilián Kolbe neohroženě předstoupil před velitele s čepicí v ruce a vyslovil prosbu, aby dovolil jeho výměnu za něj. K Fritzschově souhlasu došlo po Kolbeho výpovědi, že je kněz. V hladomorně, kterou naplňoval modlitbou a pokojem při přípravě druhů k přechodu na věčnost, vydržel dva týdny bez sousta i kapky vody. Dne 14. 8. přišel gestapák a usmrtil ho fenolovou injekcí. Dle svědectví táborového písaře Bruna Borgowce zesnulý vypadal jako živý a zářil. Druhého dne byl spálen v krematoriu.

Papež Pavel VI. ho 17. 10. 1971 blahověstil a Jan Pavel II. ho 10. 10. 1982 kanonizoval.

MISIJNÍ RODINA DONUM DEI – KARMEL V SRDCI BRNA –

Živá voda je víc než jen pouhá restaurace. Živá voda je jako všem otevřený Karmel, kde se setkávají všichni lidé bez rozdílu. Personál tvoří pouze Pracující misionářky z misionářské rodiny Donum Dei, které podle příkladu panen z prvotní církve nabízejí celý svůj život Pánu, žijí v mezinárodních společenstvích Sv. Terezie od Ježíše a stejně jako ona se nabízejí milosrdné boží lásce. Jako misionářky se v Živé vodě snaží přispět k Ježíšovu poslání v hovoru se Samaritánkou: „Dej mi napít... kdybys znala ten Boží dar... živou vodu.“ Právě odtud pochází jméno restaurací po celém světě, z nichž první byla otevřena již v roce 1960, tehdy sice ještě pod názvem „Le Restaurant Bleu“, ale již od roku 1961 nesou všechny naše restaurace jméno:

L'EAU VIVE (Živá voda)

„Obnovit dialog mezi Bohem a lidstvem, to je poslání misionářek.“

(otec Roussel, 8. června 1910 – 22. února 1984)

Evropa první poloviny 20. století je hluboce poznamenána dvěma světovými válkami. Dělnictvo ve Francii je otřeseno ve svých společenských strukturách rozvojem industrializace a masivním odchodem z venkova – tím postupně ztrácí smysl Boží a křesťanské hodnoty. Francie potřebuje misionářky. Tváří v tvář k ztrátě duchovních hodnot se postavila Katolická akce, která starostlivě formovala mladé apoštoly. Z této misionářské starosti pařížského arcibiskupa kardinála Suharda vzniká misie francouzská a následně pařížská. Otec Marcel Roussel-Galle je uchvácen touto myšlenkou nové rýsující se evangelizace. Po přečtení knihy otce Godina „Francie, země misie“, se cítí vybízen Duchem svatým, aby založil novou duchovní rodinu, která by odpovídala misijním potřebám své doby. V roce 1947 jede do Paříže, aby se zcela věnoval této misii. Zsvěcuje své dílo Panně Marii a vždy říká: „To Ona všechno dělá.“ Toto misijní dílo se rozšiřuje do všech pěti kontinentů.

„Přitahují mě nevěřící lidé. Chtěl bych je evangelizovat prostřednictvím mladých dívek, které se jako panny zsvětily Bohu.“ (otec Roussel)

11. února 1950 otec Marcel Roussel dává prvním dívkám název Pracující misionářky neposkvrněné Panny Marie. Tyto dívky berou Pannu Marii za vzor a chtějí:

- žít jako laičky ve světě
- žít v rodině sester všech ras
- odejít poslušně do kterékoliv země, do které budou poslány
- svou lásku ke Kristu žít během své každodenní práce
- přinášet celému světu Kristovo světlo

V duchu malé Terezie z Lisieux a svatého Františka Saleského, podle vzoru svaté Jany z Arku a podle prvních křesťanských panen se misionářky zavazují stále následovat Krista. V den jejich zasnub se nabízejí Boží milosrdné lásce a stávají se členkami karmelského třetího řádu ve světě.

„Lidem věřícím i nevěřícím je třeba přinášet „Živou vodu“, to znamená Boží milosrdnou lásku, která znamená odpuštění a milosrdenství.“ (otec Roussel)

V roce 1981 tváří v tvář krizi, která celosvětově poznamenává tolik domovů, otec Roussel věří, že evangelizaci bude možné uskutečňovat skrze duchovní obnovu rodiny, která je základní buňkou církve. Vedle sester misionářek se začínají angažovat další skupiny lidí – děti, mládež i kněží svobodně a společně vytvářejí Bratrstvo Donum Dei.

Každý člen se snaží žít ve své rodině, na svém pracovišti, ve své čtvrti a ve svém povolání v duchu evangelia tak, jak to naznačil otec Roussel, podle spirituality Karmelu, malé Terezie z Lisieux a svatého Františka Saleského:

- obětovat každodenní práci, radost i námahu
- evangelizovat rodiny podle učení církve
- angažovat se v práci ve farnostech
- starat se o lidi zraněné životem, prostitutky, vězně, narkomany a navštěvovat nemocné
- snažit se přibližovat nevěřícím

Po uplynutí doby formace členové Bratrstva, stejně jako sestry misionářky Donum Dei, skládají nejdříve časné a později věčné sliby třetího karmelského řádu ve světě. Podle příkladu svaté Terezie z Lisieux se navždy obětují Boží milosrdné lásce.

„Ať oheň lásky zapálí svět.“ (otec Roussel)

Modlitba za brněnskou diecézi

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
i navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali jako Otce
a záruku naplnění smyslu života.

Na přímlovu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to prosíme skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

S církevním schválením Biskupství brněnského
č. j. Ep/1017/2006 ze dne 5. 12. 2006

MATČIN PLÁČ

Ta láska, ta něha, to souznění,
ta bolest ze všech jeho zranění.
Mé dítě pláče!

Ta bezmoc, ta beznaděj k zbláznění,
ta pravda co už nic nezmění.
Mé dítě pláče!

Ten vztek, ten hněv, to běsnění,
ta zrada jež z nelásky pramení.
Mé dítě pláče!

Ta láska, ta něha, to souznění,
ta radost ze všech jeho zranění.
Mé srdce pláče!

Josef Toufar

(14. července 1902 Arnolec – 25. února 1950 Praha) byl český římskokatolický kněz, jehož poslední kněžské působiště byla menší venkovská obec Číhošť u Ledče nad Sázavou.

Poté, co se během jeho kázání při bohoslužbě v číhošťském kostele dne 11. prosince 1949 dodnes nevysvětleným způsobem rozpohyboval půlmetrový dřevěný křížek na oltáři, o čemž svědčilo 19 svědků, a rychle se rozšiřovala zpráva o tzv. číhošťském zázraku, plánovalo vedení KSČ této události zneužít ke zdiskreditování katolické církve (a následně proticírkevním opatřením). Toufar byl 28. ledna 1950 unesen do Valdic a členové speciální instruktážní skupiny StB se snažili jej krutým mučením donutit ke lživému doznání, že pohyb křížku nějakým způsobem sám inscenoval. (Toufar pak měl být později ve vykonstruovaném soudním procesu veřejně obviněn z podvodu a křesťanské náboženství ukázáno jako podvodné opium pokrokového lidstva.) Toufar se však neměl k čemu přiznat a ani technikům StB se nepodařilo sestavit podvodný mechanismus tak, aby fungoval. Po čtyřech týdnech bestiálního mučení Toufar 25. února 1950 zemřel po operaci ve Státním sanatoriu v Praze v Legerově ulici. Jeho mrtvé tělo bylo zahrabáno v hromadném hrobu v Praze-Ďáblicích a KSČ jeho jména zneužila v propagandistickém filmu Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení. Římskokatolická církev v roce 2013 zahájila proces Toufarova blahořečení. V červenci 2015 byly Toufarovy ostatky převezeny zpět do Číhoště a slavnostně uloženy do hrobu.

JOHNY A JOSEF TOUFAR

